

ρεται πάνυ εκτενώς ἡ ὑπερβάλλουσα ἀξία τῶν πινάκων διὰ τὴν τοποθέτησιν τῶν ἐκ παραδόσεως ὀνομάτων τῶν δῆμων. Σχήματά τινα τοῦ ἐδάφους μετὰ τοῦ δρόμου τῶν ποταμῶν καὶ τῶν πηγῶν ὁμοῦ θὰ καλῶσιν ἐν παντὶ καιρῷ τὸν ἔπαιον εἰς κατοικίαν καὶ θὰ περιγράφωσι τὴν φυσικὴν διεύθυνσιν τῶν ὁδῶν. Ἀλλὰ τούτου ἕνεκα πρὸ πάσης λογίης ἀποπείρας δέον πρὸς ἀποφυγὴν πλανῶν νὰ προηγήται ἡ ἀκριβὴς γνῶσις τοῦ χώρου. Ἐπιτυχῶς λοιπὸν καθορίζει ὁ Μοιχοῖφερ κατὰ ταῦτα καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐπιγραφῶν τὴν τοποθεσίαν τῶν δῆμων Φλυέων (ἢ Φλυεῖας) τοῦ ὁμόρου αὐτῇ Ἀθμόνου καὶ τῶν χειροτεχνικῶν δῆμων Ἡφαιστιαδῶν, Εὐρυπιδῶν, Κρωπαιῶν, Πηλήκων, Αἰθαλιδῶν καὶ Δαιδαλιδῶν.

Ἐν δὲ τῷ τελευταίῳ μέρει διαφέρει ἡ ἐκθεσις περὶ τοῦ μνημονευθέντος τείχους κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ ὄρους. Ἴσως ἡ κατασκευὴ τοῦ τείχους αὐτοῦ ἀνήκει εἰς πολὺ παλαιὰν ἐποχὴν ἢ τε ἐν τῷ ε. π. χ. αἰῶνι μὴ μνημονευομένη. Τὸ τεῦχος λήγει εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς εἰς Ἐλευσίνα ἱερᾶς ὁδοῦ. Εὐχόμενος ἐν ἐπιλόγῳ ὁ ἐπικριτὴς τῷ ἐγχειρήματι ἐξ ἴσου ἀγαθὴν τὴν ἐκδοσιν, ὡς μέχρι τοῦ νῦν καὶ ἀποφαινόμενος ὅτι οἱ πίνακες τῆς Ἀττικῆς ἅμα περτωθέντες ἐπαξίως θέλουσι χωροστατεῖ τῷ ἐλθετικῷ πίνακι τοῦ Δουφῶρ ἐπαναλαμβάνει καὶ ἐπὶ τῇ νῦν εὐκαιρίᾳ τὴν εὐχὴν τῆς ἐξεργασίας μεγάλου σχεδιάσματος τῆς Ἀκροπόλεως.

Ἐν Λευκάδι κατὰ Μάϊον ἀρχόμενον, 1884.

Ν. ΠΕΤΡΗΣ.

Τῷ ἐπ' ἀγαθαῖς ἐλπίσι

Προέδρῳ τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως

Χ. Σ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ.

ΠΕΡΙ ΑΛΒΑΝΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥΜΕΛΕΤΗ

Ἀναγνωσθεῖσα ἐν τῷ Φιλολογ. Συλλ. «Παρνασσός»

Ὑπὸ Σ. ΣΟΚΟΛΗ
(Γατροῦ)

(Ἰδε συνέχεια προηγούμενον φύλλον καὶ τέλος.)

Οἱ Ἀλβανοὶ ἀμέσως ἤρξαντο ἀναχωρεῦντες, ἀλλ' ἂν πρὶν ἀναχωρήσωσι τῇ ἐπιμόνῳ εἰσηγήσει τῶν φίλων τῶν Προξένων, ἀπεφάσισαν δῆθεν, ν' ἀποστείλωσιν ἐπιτροπὴν ἐξ αὐτῶν τῶν ἰδίων, ὅπως περιέλθωσι τὰ ἀνακτοβούλια τῶν ἐξ μεγάλων δυνάμεων, καὶ ἐπιδώσῃ εἰς ἐκάστην κυβέρνησιν ἀναφορὰν ὑποστηρίζουσαν τὰς δικαίας ἐθνικὰς ἀπαιτήσεις τῶν Ἀλβανῶν, καὶ προφορικῶς ἐκθέσωσι λεπτομερέστερον τὰ ἀφορῶντα τὸν Ἀλβανικὸν Σύνδεσμον, καὶ μέλη δὲ τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης προσδιωρίσθησαν ὁ Ἀβδούλ-μπεης Φράσιαρης, καὶ ὁ Μεχμέτ Ἀλῆ-βέης Βρυώνης. Ἀλλ' ὅπως ἐπιτευχθῇ ἡ περιοδεία καὶ ὁ σκοπὸς αὐτῆς ἀπητοῦντο χρήματα, ὑπὸ τοιοῦτου δὲ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως ἐνεφοροῦντο οἱ Ἀλβανοί, ὥστε ἐνῶ τινες ἦσαν ἀρκετὰ πλούσιον, νὰ δαπανήσωσι τὸ ἀπαιτούμενον χρῆμα, οὔτε ἐκ γενικοῦ ἐράνου ἠδυνήθησαν νὰ συλ-

λέξωσι τὰ ἀναγκαζοῦντα ἐξοδα, καὶ ἐπειδὴ συνέφερε τῇ Τουρκίᾳ τὸ τοιοῦτον διάβημα, ἐχορήγησεν αὕτη ταῦτα.

Ἀναχωρησάσης τῆς ἐπιτροπῆς καὶ ὁδευούσης εἰς Παρίσι, ἀφ' οὗ προηγουμένως διήλθεν ἐκ Ρώμης καὶ ἐξεπλήρωσε τὸ πρὸς αὐτὴν καθήκον τῆς, ἡ Βόρειος Γερμανικὴ ἐφημερίς, τὸ ὄργανον τοῦ κ. Βίσμαρκ, δι' ἄρθρου κυρίου, τὸν Ἰούλιον τοῦ 1879 διεκήρυττεν κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ὅτι ἡ Γερμανία καλλίστα γνωρίζει ὅτι ἡ περιοδεύουσα αὕτη ἐπιτροπὴ εἶναι ὄργανον τουρκικόν, καὶ ὅτι ἔλαβε καὶ τὰ ἀπαιτούμενα ἐξοδα ἐκ τοῦ τελωνείου Πρεσβείας. Ἡ τοιαύτη διακήρυξις ἐκ μέρους τῆς Γερμανίας, ὅχι μόνον διέλυσε τὴν Ἀλβανικὴν ἐπιτροπὴν ἀλλὰ συνάμα ἀνεσκεύαζε ἐκ βάθρων, ὅσα ἡ Ἱταλικὴ πολιτικὴ ἐκονοποίει διὰ τῶν ἀντιπροσώπων καὶ τῆς δημοσιογραφίας τῆς. Ἰδοὺ λοιπὸν κατὰ πόσον ἐτήρησαν τοὺς ὅρκους τῶν οὗς ὤμοσαν ἐπιστήμως, καὶ ὁποῖος Σύνδεσμος Ἀλβανικὸς ὑπῆρξε.

Ὁ Ὄσμαν Κασήμης, ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν περιφρόνων χειρουργῶν πρακτικῶν Μαργαριτίου καὶ πρόκριτος ὀθωμανός, ἐπιστρέφων ἐκ Πρεσβείας εἰς Μαργαρίτι, καθ' ὁδὸν ἐδολοφονήθη, ὑπὸ τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἰακούβ-μπεη Τσαπάρη, ἐκ Λουγαριτίου χωρίου ἀπέναντι τοῦ Μαργαριτίου κειμένου, καὶ τοῦτο διότι πρὸ δεκαετίας, ὁ Ὄσμαν ἐν συμπλοκῇ, εἶχε φονεύσει τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰακούβ-μπεη τὸν Κεδρί-μπεη.

Τὸ θέρος τοῦ 1879 τὸ αὐτὸ ἔτος ἐν Μαζαρακίῳ, κωμοπόλει τῆς Θεσπρωτίας, ἡ φάρα τοῦ Ταχέρ Ἀθανάσι, ἐξηκολούθει πόλεμον ἐπὶ μῆνας μετὰ τῆς ἀντιπάλου φάρας, καὶ ἐφονεύοντο ἐκάστοτε πέντε ἢ ἐξ ἄνθρωποι.

Ἐν Βόλᾳ ἢ Μούρτω, παραθαλασσίῳ χωρίῳ ὅπου σταθμεύει πάντοτε, πολεμικὸν ὀθωμανικὸν πλοῖον, ἡ φάρα τοῦ Χαμίτ-μπεη ἦτο εἰς ἀδιάκοπον συμπλοκὴν μετὰ τὴν φάραν τοῦ Μαχμούτ-Ζέρι, μάλιστα ἡμέραν τινα τοῦ 1879, διαιεσθὲν τὸ χωρίον, ἐσώθη τῇ ἐπεμβάσει τοῦ πληρώματος τοῦ πολεμικοῦ πλοίου, ἐφονεύοντο δὲ ἐκάστοτε δύο καὶ τρεῖς ἐξ αὐτῶν. Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Αὐλώνας τὸ 1880, οἱ μπένδες ἐκ χωρίου Τσαπράτι, ἐπὶ κεφαλῆς ὁ Μαχμούτ-βέης, ἐπειδὴ πρὸ ἡμερῶν εἶχον φονεύσει ἕτερον μπέν ἐκ τοῦ χωρίου Κάνινα ἐν συμπλοκῇ, ἡ διοίκησις Αὐλώνας συνέλαβε τὸν φονέα καὶ εἶχε αὐτὸν εἰς τὰς φυλακὰς Αὐλώνας, ἡ ἀντίπαλος φάρα ἐκ Κάνινα, πνέουσα σφοδρὰν ἐκδίκησιν καὶ γινώσκουσα ἐκ τῶν προτέρων ὅτι οὐδεμίαπραγματικὴ ποινὴ ἤθελε ἐπιβληθῇ τῷ φυλακισθέντι, ἐν σώματι περὶ τοὺς 150 Ἀλβανούς ἀπὸ Κάνινα ὠπλισμένοι εἰσῆλθον εἰς Αὐλώνα, διὰ τῆς βίης ἐξεδίωξαν τοὺς φρουροῦντας τὸ διοικητήριον χωροφύλακας, ἔθραυσαν τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, καὶ ἐφόνευσαν τὸν φυλακισμένον ἀντίπαλόν των.

Τοιαῦτα παραπλήσια συνέβαινον καὶ εἰς ἄλλα χωρία καὶ κωμοπόλεις μέχρι τοῦ Ἀφῶ ἐφησυχάζε δὲ ὁ Ἀλβανικὸς Σύνδεσμος μέχρι τῆς ἀνοιξέως τοῦ 1880, ὅτε παρουσιάσθη ἡ στυγερὰ χεῖρ, ἦν πολὺ ὀρθῶς ὁ κ. Δε Γουβερνάτις ἐζητεῖ, ὅπως συνενώσῃ λαοὺς διηρημένους ἀπὸ Ἀφῶ μέχρι Ἀμβρακικοῦ κόλπου, ἀλλὰ παρουσιάσθη ἡ κατὰλληλος, ἡ φυσικὴ

χείρ, ὅχι ἡ συμφέρουσα τῷ κ. Δε Γουβερνάτι, ἡ ἀναπληρώ-
σασα τὴν ἀσθενῆ χεῖρα τῆς Ἑλλάδος.

Ὀλίγον ἐπηρέασε ἡ Συνδιάσκεψις τοῦ Βερολίνου τῷ 1880, ἥτις ἐπροσδιώρισε τὰ ὅρια ἀκριβῶς τὰ μέλλοντα νὰ παρα-
χωρηθῶσι τῇ Ἑλλάδι, τοὺς ἐν Ἠπείρῳ ἐν γένει, ἰδίως τοὺς
Ἀλβανούς Μουσουλμάνους, διότι πάντοτε ἔμενον ἐκκρεμὲς τὸ
ζήτημα, τίς ὁ ἐκτελεστής τῶν ἀποφασισθέντων. Ὅτε ὅμως
μετὰ τὴν Συνδιάσκεψιν, ἡ μεγάλη Βρετανία, ἀπέστειλε ἐν
Ἠπείρῳ δύο ἀνωτέρους ἀξιωματικούς, οἵτινες διὰ τοῦ πολε-
μικοῦ ἀγγλικοῦ ἀτμοπλοίου ἡ «Ίρις» ἀπεβιβάσθησαν εἰς
Σαγιάδα, καὶ διήλθον τὰ κυριώτερα μέρη τῶν παραχωρη-
θέντων χωρῶν, περιπλέοντος τοῦ ἀγγλικοῦ ἀτμοπλοίου τὰς
ἀκτὰς τῆς Ἠπείρου ἀπὸ Σαγιάδας μέχρι Πρεβέζης, ὁπόθεν
ἔμελλε νὰ παραλάβῃ τοὺς δύο ἀνωτέρους ἀξιωματικούς, τότε
εἶδον οἱ κάτοικοι ἐν γένει τῆς Ἠπείρου τὴν σιθαρὰν χεῖρα
ἥτις ἔμελλε νὰ ἐκτελέσῃ τὰ ἀποφασισθέντα. Πράγματι οἱ
δύο ἀνωτέροι ἀξιωματικοί, ὅτε διερχόμενοι τῶν κομποπόλεων
δι' Ἰωαννίνων, Ἄρτης καὶ Πρεβέζης, προσήρχοντο πρὸς αὐ-
τοὺς ἀδιακρίτως Χριστιανοὶ καὶ Μουσουλμάνοι, ὅπως πληρο-
φορηθῶσι τὰ συμβαίνοντα, πρὸς ὅλους ἐν γένει οἱ ἀνωτέροι
ἀξιωματικοὶ Ἀγγλοὶ ἔλεγον διὰ γλώσσης καθαρᾶς, πρῶτον
τὰ ὀρισθέντα ὅρια, δεύτερον ἐπληροφόρουν καὶ ἐβεβαίουν τοὺς
προσερχομένους, ὅτι ἡ Εὐρώπη θέλει σκεφθῇ καὶ πῶς θὰ ἐκ-
τελέσῃ τὰ ἀποφασισθέντα, ἅπαντες δὲ οἱ Ἠπειρώται ἐνόη-
σαν διὰ τῆς παρουσίας τῶν δύο ἀνωτέρω ἀξιωματικῶν, ὅτι
καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἡ Ἀγγλία μόνη, ἤθελε φροντίσει τὰ τῆς ἐκ-
τελέσεως. Ἀμα ἤρξαντο οἱ δύο Ἀγγλοὶ ἀξιωματικοὶ νὰ πε-
ριοδεύωσι τὴν Ἠπειρον, καὶ μέχρις οὗ φθάσωσιν εἰς Πρεβέζαν,
οἱ φίλοι τῶν Προξένων συνεδούλευσαν τὰς ὀθωμανικὰς ἀρχάς,
ὅπως ἐπιτροπὴ ἐκ τῆς ἐπαρχίας ἰδίως Μαργαριτίου, ὅπου τὰ
δύο τρίτα τοῦ ὁποίου εἰσὶν Ὀθωμανοὶ Ἀλβανοὶ καὶ ἥτις συμ-
περιλαμβάμετο εἰς τὰ νέα ὅρια, ἔλθῃ ἐν Πρεβέζῃ καὶ πα-
ρουσιασθῇ εἰς τοὺς ἀνωτέρους ἀξιωματικούς Ἀγγλους, καὶ
ἐγχειρήσει ἀναφορὰν τῶν Θεσπρωτῶν τούτων Ἀλβανῶν ὅτι
ἐπ' οὐδενὶ τρόπῳ, ὡς Ἀλβανοὶ ἤθελον νὰ προσαρτηθῶσιν εἰς
τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ νὰ ἀπαρτίσωσι μέρος τῆς Ἀλβανίας, ὅτι
μέχρι Πρεβέζης ἐξεδίκουν ὡς Ἀλβανικὴν τὴν χώραν, καὶ δὴ
ἐν ἀνάγκῃ, ἤθελον λάβῃ τὰ ὅπλα καὶ μέχρις ἐσχάτων πο-
λεμήσωσι κατὰ πάσης παραχωρήσεως τῆς χώρας τῶν εἰς
τὴν Ἑλλάδα. Πράγματι ἦλθεν ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη, δηλαδὴ τὴν
ἔφεραν, τὴν δὲ ἀναφορὰν συντάξαντες οἱ ἀρμόδιοι γαλλιστὶ
ὑπέγραψαν οἱ Θεσπρωτοὶ οὗτοι ἀγνοοῦντες παντάπασιν τὴν
ἐννοιαν τοῦ κειμένου. Ἐν τούτοις τὴν προτεραιάν τῆς ἀρί-
ξεως ἐν Πρεβέζῃ τῶν ἄγγλων ἀξιωματικῶν, δύο ἐκ τῶν
προκρίτων τούτων Θεσπρωτῶν, ὡς ἱατρὸν τοὺς κρυφίως μὲ
παρεκάλεσαν, ὅπως τοῖς ἐξηγήσω τὸ ἐμπεριεχόμενον τοῦ
ἐγγράφου, ὅπερ ὑπέγραψαν καὶ ἔμελλον νὰ ἐγχειρήσω-
σι τοῖς ἄγγλοις ἀξιωματικοῖς, ὡς ἐκ τούτου ἐγνώρισα τὸ
ἐμπεριεχόμενον, ὅπερ καὶ ἔπραξα πιστῶς καὶ ἀκριβῶς, ἐ-
ρωτήσας δὲ αὐτοὺς τίς ὁ γράψας τὴν ἀναφορὰν, μοὶ εἶπον ὅτι
ὁ συντάξας ταύτην ἦτον ἐπιθεωρητὴς τῶν δικαστηρίων ἐκτά-
κτως ἀποσταλεὶς εἰς Ἠπειρον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως Ἀρ-

μένιος, ὅστις ἐτύγχανε τότε ἐν Πρεβέζῃ. Τὴν ἐπιούσαν ἐνε-
χέρησαν τὴν ἀναφορὰν εἰς τοὺς ἄγγλους, καὶ ὡς μὲ ἐβεβαί-
ωσαν οἱ φίλοι μου Θεσπρωτοί, οἱ ἄγγλοι τοὺς ἀπήντησαν, ὅτι
ὅλα ταῦτα εἰσὶ μάταια, ὅτι ἀρκετὰ ἡ Τουρκία τοὺς ἠπά-
τα, ὑποσχομένη διοίκησιν ἀγαθὴν τοῖς ὑπηκόοις της, καὶ ὅτι
ἡ Εὐρώπη θὰ ἐκτελέσῃ τὰ ἀποφασισθέντα ἐν Βερολίνῳ.

Ἡ ἀποστολὴ αὕτη κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1880 ἐν Ἠπείρῳ
τῆς στρατιωτικῆς ταύτης ἀγγλικῆς ἐπιτροπῆς, εἶχε τί τὸ ἐ-
πιβάλλον, οἱ Χριστιανοὶ ὀλίγον ἐνεθαρρύνθησαν, οἱ δὲ Μου-
σουλμάνοι Ἀλβανοὶ, σκεφθέντες ὀρμώτερον, ἐτροποποιήσαν
σπουδαίως τὰς σκέψεις τῶν ὅσας ἐν ἀρχῇ ἀνέφερον. Τί δὲ
συνέβη ἐν Ἠπείρῳ ἰδίᾳ παρ' αὐτοῖς τοῖς Μουσουλμάνοις Ἀλ-
βανοῖς, ὅχι ἐπιτόλαιον καὶ παιδαριῶδες ἤθελεν εἶσθαι ἐκ μέ-
ρους μου, ἀλλ' ἐγκλημα νὰ ἐκθίσω ταῦτα, πολὺ δὲ μάλλον
ὅτι δὲν ἔχω, τὴν ἀπαιτουμένην βεβαιότητα, διότι κατὰ Αὐ-
γουστον τοῦ 1880 ἡ ὀθωμανικὴ ἀρχὴ μὲ διέταξε καὶ ἐντός
24 ὥρων ἐγκατέλειψα τὴν χώραν. Ἐν βέβαιον καὶ δημοσίᾳ
δύναμαι νὰ ὁμολογήσω ὅτι τὸ 1881, πρὶν ἢ ἡ Ὑψηλὴ Πύλη
ἐκτελέσῃ τὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀποφασισθέντα, ὡς πρὸς
τὰ νέα ἑλληνικὰ ὅρια, ὁ γενικὸς Διοικητὴς Μουσταφᾶ Ἀσσημ
Πασᾶς, ἐλθὼν ἐξ Ἰωαννίνων εἰς Πρεβέζαν τηλεγραφικῶς προσ-
εκάλεσε ἐν Πρεβέζῃ τοὺς πρωτεύσαντας ἐν τῷ Ἀλβανικῷ
Συνδέσμῳ τὸν Μουσταφᾶ-βέην ἐξ Ἰωαννίνων, Μουσταφᾶ-πα-
σᾶ Βλιώρα ἐξ Αὐλώνας, Ὁμέρ-βέην Βρυώνη ἐκ Βερατίου, ὅ-
τινες ἐλθόντες εἰς Πρεβέζαν, σὺν τῷ Νομάρχῃ Πρεβέζης Κια-
ζήμ-βέην γαμβρῷ τῶν ἀδελφῶν Ντίνου ἐκ Πρεβέζης, συνέ-
λαβε αὐτοὺς καὶ διὰ τοῦ διευθυντοῦ τῆς χωροφυλακῆς Ἠ-
πείρου τοὺς ἀπέστειλεν ἐξορίστους εἰς Δαρδανέλια, πλὴν τοῦ
Ἀβδούλ-βέην Φορσίση, ὃν ἐφυλάκισεν ἐν Πρεσρένῃ, καὶ τῶν
ἀδελφῶν Ντίνων τοῦ Ἀβεδίν πασᾶ, ὃν ἐδιώρισε Νομάρχην ἐν
Ἀσίᾳ καὶ τοῦ Βεσὺλ πασᾶ Νομάρχην Σινώπης, ἀλλὰ μὴ
δυναμένους νὰ ἐπανέλθωσιν ἐν Ἠπείρῳ.

Ἐκ τῆς γενέσεως, ὑπάρξεως, καὶ τέλους τοῦ Ἀλβανικοῦ
Συνδέσμου, πέπεισμαι ὅτι δύνασθε κάλλιστα νὰ φαντασθῆτε
ὁποῖον ὅπλον ἀκατάλληλον καὶ φαντασιώδες, μετεχειρίσθη ἡ
Τουρκία κάλλιστα γινώσκουσα τὴν νεκρὰν μὲν, ἀλλ' ἄτυχῶς
ἀσθενῆ χεῖρα τῆς Ἑλλάδος. Τὴν σπουδαίαν ταύτην ἐθνικὴν
ὑπόθεσιν ἐπιτυχούσα πληρέστατα τοῦ ἀρχικοῦ σκοποῦ τῆς
ἡ Τουρκία, δηλαδὴ, νὰ μὴ παραχωρήσῃ τίποτε ἐκ τῆς Ἠ-
πείρου, διότι κάλλιστα ἐγίνωσκε τὴν ἀξίαν τῶν Ἰωαννίνων,
ὡς πρὸς τὴν Ἀλβανίαν.

Μὴ λοιπόν, πλέον σᾶς ἀπατῶσιν οἱ κενόσπονδοι, γράφοντες
καὶ λέγοντες Ἀλβανίαν καὶ Μακεδονίαν, μὴ δίδετε πίστιν
εἰς τοὺς ἐκάστοτε κοινοποιοῦντας ἡμῖν, ὅτι οἱ Ἀλβανοὶ διε-
κήρυξαν ὅτι θέλουν τὴν μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἐνωσίν των.

Τὸ Ἀλβανικὸν καὶ Μακεδονικὸν ζήτημα, εἶναι ζήτημα
ἐθνικῆς συντάξεως, ἰδίως στρατιωτικῆς καὶ ναυτικῆς, ὡν ἄ-
τυχῶς στερούμεθα ἀπολύτως.

Ἀπευθυνόμενος δὲ πρὸς τὰ ὑγιᾶ ἐισέτι μέρη τοῦ ἐθνικοῦ
σώματος, ἰδίως πρὸς τὴν ἀθώαν νεολαίαν, τὴν μὴ περιβλη-
θεῖσαν ἀκόμη τὸν χιτῶνα τοῦτον τῆς πολιτικῆς διαφθορᾶς,

καθυποβάλλω αὐτοῖς, καλλίστα εἰδώς ὅτι εἶμαι πάντῃ ἀκατάλληλος, ὅπως μὴ ἀναμνησθῶσιν ὠρίμως τῆς προγονικῆς εὐκλείας καὶ δόξης, διότι· τούτων οἰκειοποιήθη σύμπας ὁ πεπολιτισμένος κόσμος λατρεύων καὶ καλλιεργῶν αὐτήν, ὥστε περιττοὶ λογιζόμεθα πρὸς τοῦτο, ἀλλὰ νὰ ἐνθυμηθῶσι, νὰ μελετήσωσιν ἐσκεμμένως τὴν ἀπ' εὐθείας πατρικὴν μας κληρονομίαν, ἥτις συνιστάμενη εἰς ἀνγκυρώσεις καὶ ὑπερανθρώπους θυσίας, ὁλοκαυτώματα καὶ ἀνδραγαθήματα, διότι δὲν περιωρίσθησαν οἱ πατέρες μας, ν' ἀπολέσωσι τὴν περιουσίαν των, νὰ φρονεῖσιν ἐν πολέμῳ, νὰ πεινῶσιν, ὅσον φυτικὸν ἐν ὄρῳ πολέμου, ἀλλὰ ἀπηγορεύθησαν, ἐσουβλίσθησαν, ἐσφυριλατῆθησαν, ἐπνίγησαν, κυρίως δὲ ὅπερ ὑπερτιμῶ αὐτούς, μετὰ πατριωτικῆς ὑπερηφάνειας, εἶδον τὰς γυναικίς των, τὰς ἀδελφάς των, καὶ τὰς θυγατέρας των καὶ τέκνα των, ἐξανδραποδισθέντα καὶ ὡς κτήνη πωλούμενα εἰς τὰς ἀγυῖας Κωνσταντινουπόλεως Κερου, Ἀλεξανδρείας καὶ ἄλλων μερῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ Ἀφρικῆς. Τοσούτον δὲ ὑψηλὰ, ἡθικὰ, ἦσαν τὰ κατορθώματα ταῦτα, ὥστε ὁ ποιητὴς καὶ ὁ Ζωγράφος, ἐν τῇ πεπτωτῇ φαντασίᾳ των, δὲν ἠδυνήθησαν καταλλήλῳ, νὰ τὸ παραστήσωσι καὶ ζωγραφίσωσι, εἰμὴ τόσον ὑψηλὰ, ὥστε, προστήγγισαν τοὺς πόδας τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ, ὅστις ἐν τῇ ἀπειρῳ δικαιοσύνῃ του εὐσπλαχνισθεὶς αὐτῶν ἠξίωσε τοὺς πατέρας μας νὰ ἴδωσι αἴτιον τὸ πῆρας τοῦ ἱεροῦ καὶ ἐνδοξοῦ ἀγῶνός των, τοῦ νὰ θεμελιώσωσι μόνον τὴν ἑλληνικὴν ἀναγέννησιν.

Πῶς λοιπόν, εἰσέτι ἀνέχονται τὰ ὑγιῆ τοῦ ἔθνους στοιχεῖα, ἡ νεολαία, τοιοῦτον ἐξευτελισμὸν τοιαύτην ταπείνωσιν, τότον εὐγενεὺς καὶ ἐνδόξου πατρικῆς κληρονομίας;

Ἄς σπεύσωσι, ὅπως κάλλιον νομίσωσι, τὸ ταχύτερον, καὶ μετ' ἐπιμονῆς καὶ ὑπομονῆς, μετὰ θαρρύρου καὶ γενναϊότητος νὰ ἀνυψώσωσι τὴν πατρικὴν ταύτην κληρονομίαν, ἥτις εἶναι ἡ θεία ἐλευθερία ἐκ τοῦ βροθόρου εἰς ὃν κυλιέται, ἀλλὰ νὰ τὴν θέσωσι ἐπὶ τοῦ φυτικῆς καὶ μόνου καταλλήλου αὐτῆς θρόνου ἐφ' οὗ στηρίζεται, προχέται, εὐδοκίμεῖ ἡ ἐλευθερία, θρόνος ὅστις πρέπει νὰ ἔχῃ τὰ τρία ταῦτα στηρίγματα, τὸν νόμον, τὴν τάξιν, καὶ τὴν δικαιοσύνην, καὶ συμπεριλαμβάμενος ὡς προστάτην καὶ ἀρωγόν, τὴν βασιλείαν, ἥτις δικαιοσύνης ἔνεκεν ὁφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι δὲν πταίει καὶ ἥτις εἶναι σήμερον στοιχεῖον ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἔνεν διότι ὀπισθεν αὐτῆς, δὲν βλέπω μόνον τὴν ἀναρχίαν, ἀλλὰ τὸ χάος καὶ τὴν ἄβυσσον, ἃς ἱκανοποιήσωσι δεόντως τὴν πατρικὴν μας κληρονομίαν.

Ο ΚΑΡΟΛΟΣ ΣΕΜΓΙΟΣ ΦΡΕΣΕΝΙΟΣ.

Ὅτε πρὸ τριακονταετίας ὁ διδάσκαλος Liebig ἔτρεπε νέας ὁδοὺς ἐν τῇ χημείᾳ, συνέλεξε περὶ ἐκὺτον ὁμάδα φιλομαθῶν καὶ δι' εὐφυΐας πεπρωκισμένων σπουδαστῶν, οἵτινες ὤφειλον τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἀντιπροσωπευομένην ἐπιστήμην νὰ συμπληρώσωσι καὶ νὰ συνεχίσωσιν. Εἰς τῶν ἀρίστων μεταξὺ τούτων ἦτο, πρὸ τοῖς Hofmann, Schlossberger, Weltzien, καὶ ἄλλοις, καὶ ὁ πολὺς Dr Karl Bemigius Fresenius, καθηγη-

τῆς τὰ νῦν, αὐλικὸς μυστικὸς σύμβουλος, καὶ διευθυντὴς τῶν χημικῶν καὶ φαρμακευτικῶν ἐργαστηρίων καὶ ἐκπαιδευτηρίων ἐν Βισβὰδεν. Γεννηθεὶς ἐν Φραγκφούρτῃ τῇ 28 Δεκεμβρίου τοῦ 1816, καὶ ἐξ εὐπόρων γονέων καταγόμενος, τὴν πρώτην μόρφωσιν ἔλαβεν ἐκ τοῦ ἐκείσε Γυμνασίου, εἶτα ἐπειδὴ ἔεινε μεγάλως εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φαρμακευτικῆς, ἠκροάσατο τῆς Βοτανικῆς καὶ Χημείας εἰς τὸ ἐν Senckenberg Ἰνστιτούτον, καὶ ἀφιερῶθη τέλος ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν χημείαν, ἣν ἐσπούδασε κατ' ἀρχὰς ἐν Βόννῃ, εἶτα δὲ εἰς Γκίτσεν. Ἐνταῦθα ἦτο μαθητὴς τοῦ Liebig, διὰ δὲ τῶν σχέσεων αὐτοῦ μετὰ τοῦ σοφοῦ διδασκάλου κατέστη ἐν βραχεὶ τοσούτον οἰκείος, ὥστε κατὰ τὸ 1841 ὁ Liebig προσέλαβεν αὐτὸν ὡς βοηθόν, καὶ ἐπέτρεπεν αὐτῷ νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὰς σπουδαιοτάτας αὐτοῦ ἐργασίας. Κατὰ τὸ ἔτος 1843 ἀνεδείχθη ὁ Fresenius ὡς ὑφηγητὴς τῆς Χημείας, εἰς Γκίτσεν· εἰς τὰς παραδόσεις αὐτοῦ εἶχε πλήρως τὸ ἀκροατήριον, ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ φήμη τοῦ Liebig εἴλκυε πλῆθος ἀκροατῶν εἰς Γκίτσεν, οἵτινες ἔχρηζον προδιδασχῆς τινος ἐν τῇ Γενικῇ, ἰδίᾳ δ' ἐν τῇ Ὁργανικῇ Χημείᾳ, ἣν δὲν ἐδιδάσκοντο ὑπὸ τοῦ σεπτοῦ διδασκάλου των ἕνεκα τῶν πολλῶν αὐτοῦ ἀσχολιῶν, καὶ ὡς ἐκ τούτου οἱ φιλομαθεῖς παρεπέμποντο εἰς τὸν Φρεσένιον. Αἱ ἐκ τῆς ἑδρας ὡς καὶ ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου σπουδαῖαι αὐτοῦ ἐργασίαι κατέστησαν αὐτὸν ὀνομαστόν, καὶ τὸ 1846 ἐκλήθη τακτικὸς καθηγητὴς τῆς Φυσικῆς, Χημείας, καὶ Τεχνολογίας εἰς τὸ ἐν Βισβὰδεν ἀγρονομικὸν Ἰνστιτούτον, ἐνθα εὗρεν ἀμέσως κατάλληλον κύκλον ἐνεργείας. Ἐπειδὴ δ' ἠνεσχολήθη εἰδικῶς ἐν τῇ ἀναλυτικῇ χημείᾳ ὅπου ἔσχε μέγιστον κύρος, καὶ ἐπειδὴ ὑπελείπετο αὐτῷ ἀρκετὸς χρόνος, ἔδρυσεν ἐπίσης εἰς Βισβὰδεν Χημικὸν ἐργαστήριον ἰδίᾳ διὰ σκοποῦς ἀναλυτικῆς, καὶ προσέλαβεν ἀριθμὸν τινα μαθητῶν. Ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου τούτου ἀνεφάνησαν προϊόντος τοῦ χρόνου διακεκριμένοι χημικοὶ βιομηχανοὶ καὶ φαρμακευταί, ὡς ἐπίσης καὶ πλεθὺς πολυτίμων ἀναλύσεων, π. χ. πάντων τῆς Νάσσου καὶ τῶν γειτνιαζόντων μερῶν μεταλλικῶν ὑδάτων, καὶ ἀπερῶριθμα τεχνικὰ καὶ φυσικὰ προϊόντα. Διὰ ποικίλων προσκλήσεων καὶ παρομνήσεων συνήνωσεν ὁ Φρεσένιος μετὰ τοῦ χημικοῦ αὐτοῦ ἐργαστηρίου εἰσέτι καὶ φαρμακευτικὸν ἐκπαιδευτήριον, ὅπερ μέχρι σήμερον ἐπιμελῶς ἐνεργεῖ.

Ἡ μετὰ τοῦ Will μέθοδος αὐτοῦ περὶ ἀλκαλομετρίας καὶ ὀξύμετρίας ἥτις τῇ συνανέσει αὐτοῦ ἐδημοσιεύθη, εὗρεν γενικὴν ἐφαρμογὴν ἐν τῇ βιομηχανίᾳ.

Πλὴν τῆς πρακτικῆς περὶ τὸ διδάσκειν ἐνεργητικότητος αὐτοῦ, ὠφέλησε μεγάλως καὶ ὡς συγγραφεὺς διὰ τῶν περισπουδάζων αὐτοῦ συγγραμμάτων «περὶ τῆς ποσοτικῆς καὶ ποιοτικῆς ἀναλύσεως,» διὰ τοῦ συγγράμματος «Χημεία ἐφαρμοσμένη εἰς τὴν ἀγρονομίαν,» διὰ τῶν «χημικῶν ἀναλύσεων τῆς σπουδαιοτάτης πηγῆς Νάσσου,» διὰ τοῦ «περιοδικοῦ τῆς ἀναλυτικῆς χημείας» διὰ τῆς «ἱστορίας τῶν χημικῶν ἐργαστηρίων ἐν Βισβὰδεν,» καὶ δι' ἄλλων πολλῶν. Τὸ ἐγκριτόν αὐτοῦ ἀγγειρίδιον περὶ χημικῶν ἀναλύσεων μετεφρά-